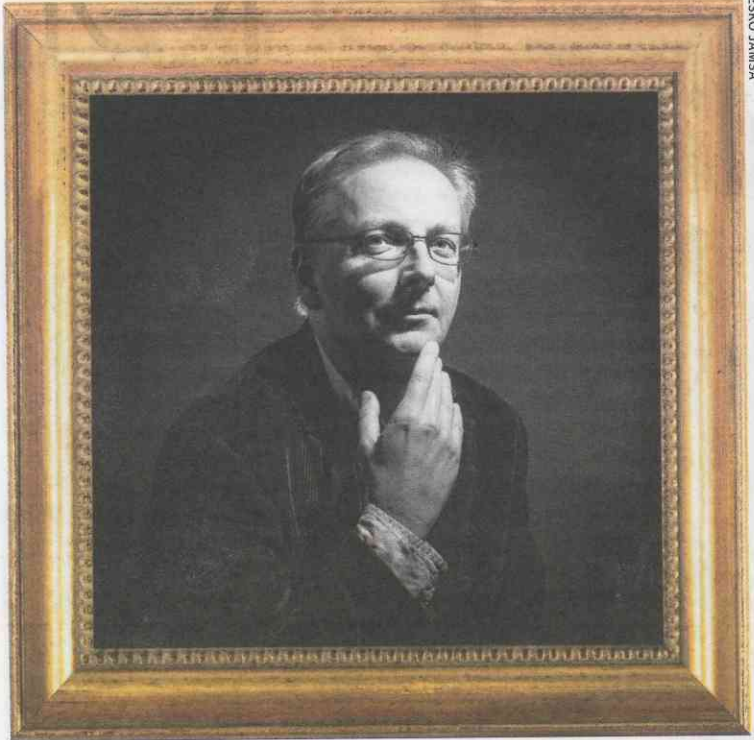

Toimittanut: Marjo Kytöharju Sähköposti: marjo.kytoharju@kirkkojakaupunki.fi

Tekijän muotokuva

Pekka Lanerva poimii festivaalielokuvat

Rakkautta ja anarkiaa -festivaalin ohjelmisto on jälleen monipuolinen. On supersankarielokuva *Avengersin* ohjaajan **Joss Whedonin** kotona kavereiden kesken kuvattu Shakespeare-filmatisointi *Much Ado About Nothing*. On **Carlos Reygadasin** juoneton, osin omaelämäkerrallinen *Post Tenebras Lux*, jolle Cannesin yleisö sekä buuasi että hurraisi. On absurdi *Act of Killing* -dokumentti, johon ohjaaja **Joshua Oppenheimer** on houkutellut Indonesian kansanmurhan tekijät kehuskelemaan hirmuteoillaan ja jopa näyttämään niitä uudelleen kameralle.

– Tavoitteena on näyttää elokuvia, jotka ovat herättäneet maailmalla keskustelua, kertoo festivaalin taiteellinen johtaja **Pekka Lanerva**. Hän on vastuussa ohjelmiston kokoisesta yhdessä 15-henkisen taustajoukon kanssa.

– Tavoitteena ei ole näyttää vain elokuvia, joista itse pidän, hän virmistää.

Pekka Lanerva on ollut mukana järjestämässä Rakkautta ja anarkiaa -festivaalia sen alusta asti. Ensimmäisten kymmenen vuoden ajan työ oli palkaton harrastus opiskelun sekä levykaupassa ja Finnairin matkalaukkuhinnalla työskentelyn ohessa.

– Vuorotyö mahdollisti festivaalijärjestelyt, ja työsuhteilipuilla pääsi kansainvälisille elokuvafestivaaleille, Lanerva kertoo.

Festivaalin kasvaessa harrastuksesta tuli kuitenkin ammatti. Nykyään Rakkautta ja anarkiaa työllistää kolme ihmistä ympärivuotisesti, kymmeniä ihmistä festivaalikaudella sekä toista sataa vapaaehtoista. Kymmenpäiväisen tapahtuman aikana järjestetään 450 elokuvanäytöstä ja tehdään yli 50 000 elokuvakäyntiä. Tänä vuonna järjestetään lisäksi ensimmäistä kertaa ilmaisia online-näytöksiä, joissa katsojilla on elokuvan jälkeen mahdollisuus keskustella ohjaajan kanssa.

Festivaali perustettiin 1980-luvun lopulla paikkaamaan Hel-

singin elokuvateatteritarjonnan aukkoja. Silloin järjestäjät halusivat tuoda suomalaisen yleisön ulottuville erityisesti aasialaista elokuvaa Japanista, Hong Kongista ja Taiwanista.

Sitä mukaa kuin aasialainen elokuva on tullut Suomessa tutuksi, myös festivaalin maantieteelliset painotukset ovat siirtyneet. Nyt näytetään Bollywoodia, Latinalaisen Amerikan elokuvaa, virolaista, venäläistä ja pohjoismaista elokuvaa.

– Vaikka amerikkalainen studioelokuva hallitsee teattereiden ohjelmistoja, se on vain yksi malli muiden joukossa, Pekka Lanerva sanoo.

Kun Lanerva puhuu elokuvasta, hänen käntensä liikkuvat ilmassa innostuneesti ja puhe taukoo vain keskeytyttyä. Hän kuvailee elokuvia vaikuttaviksi, mielenkiintoisiksi ja intensiivisiksi. Tämän vuoden ohjelmistossa hänen omia suosikkejaan ovat Cannesissa Kultaisen palmun voit-

”

Tavoitteena ei ole näyttää vain elokuvia, joista itse pidän.”

tanut ranskalainen *Adèlen elämä – osat 1 ja 2* sekä yhdysvaltalainen *Upstream Color*, joka haastaa perinteistä elokuvakerrontaa.

– Jokaisen elokuvasta kiinnostuneen pitää nähdä se, Lanerva kehuu.

Hän arvioi katsovansa vuodessa 200 elokuvaa kokonaan ja lisäksi liudan niitä, jotka jäävät syystä tai toisesta kesken. Festivaalielokuvien valinnassa törmätään joka vuosi runsaudenpulaan.

– Tänä vuonna olimme päättäneet, että ohjelmistossa saa olla korkeintaan 160 pitkä elokuvaa. Niitä on kuitenkin 176.

Tuija Pyhäranta

Rakkautta ja anarkiaa 19.-29.9. Lisätiedot: www.hiff.fi

Voltteja ja kuperkeikkoja

Lapset ja nuoret opettelevat innokkaasti sirkustaiteen saloja. Taiteen perusopetusta on tarjolla monella muullakin taiteen alalla.

Teksti **Salla Korpela**
Kuva **Jani Laukkanen**

Suvilahden vanhan voimalan generaattorisalissa käy hurja temmellys. Sali on nykyisin Circus Helsingin käytössä ja siellä harjoittelee parhaillaan neljä ryhmää: yhdet tekevät näyttäviä pomppuja trampoliinilla, toiset voltteja ja kuperkeikkoja, kolmannet seisovat käsillä ja neljännet kiipeävät kankaista pitkin metrien korkeuteen ja kieppuvat taiteellisesti alas. Harjoittelemassa on toista sataa lasta, nuorta ja aikuista ja opettajakin on kymmenkunta. Tunnelma on käsin kosketeltavan inostunut ja keskittynyt.

Circus Helsinki tarjoaa lapsille ja nuorille yhteiskunnan tukemaa taiteen perusopetusta eli tavoitteellisia opintoja taiteen parissa. Lasten ja nuorten taideopetuksen lippulaiva on ollut musiikkiopistolaitos, josta Suomi tunnetaan maailmanlaajuisesti. Viime vuosikymmeninä sen rinnalle on noussut joukko muiden taiteenalojen oppilaitoksia, joissa opiskelu on yhtä lailla tavoitteellista ja tasolta toiselle edistyvää. Opetusministeriö on määritellyt

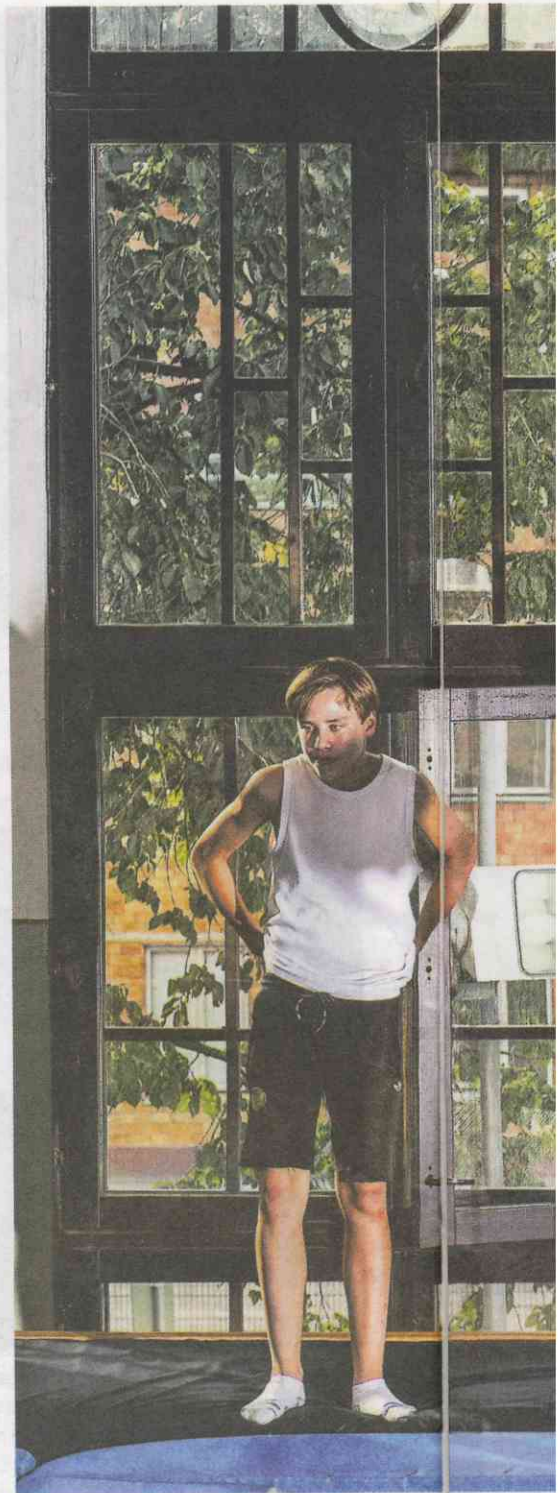
niitä varten opetussuunnitelman perusteet ja tukee opetusluvan saaneiden oppilaitosten toimintaa valtionavulla.

Sirkustaide on uusi, kiivaasti kasvava taiteen ala. Circus Helsinki aloitti toimintansa 12 vuotta sitten, jolloin oppilaita oli kuusi. Nyt heitä on noin 900, naperoista aikuisiin. Kuusi vuotta sitten koulu tuli taiteen perusopetuksen piiriin. Circus Helsingissä noudatetaan taiteen perusopetuksen laajan oppimäärän mukaista opetussuunnitelmaa.

– Kasvavan kiinnostuksen taustalla on sirkustaiteen renessanssi. Sirkus on laajentanut ilmaisuaan ja muovaunut osin helposti lähestyttäväksi nykytaiteeksi. Suomi on yksi maailman kärkeimistä tällä alalla, perustelee sirkuskoulun rehtori **Mikko Rinnevuori**.

Sirkustaiteen opetus poikkeaa esimerkiksi musiikkiopisto-opetuksesta niin, että ainakaan Circus Helsinkiin ei ole pääsykoetta, vaan sinne pääsevät ilmoittautumisjärjestyksessä kaikki halukkaat. Koulussa on myös kunnianhimoisesti harjoitteleva esiintyvä ryhmä.

Käytännössä kaikki opetus tapahtuu ryhmissä ja oppilaat voivat itse valita, kuinka paljon

Sirkusopetusta Suvilahdessa. Nuutti Kontinen (vas.)

he sirkusta harrastavat. Jotkut käyvät yhdellä tunnilla viikossa, toiset jopa neljä kertaa. Sirkusilmaisun opiskelu on fyysisesti haastavaa, mutta suorituksia ei arvoteta ja mitata samalla tavalla kuin urheilussa eikä oppilaita panna jatkuvasti paremmuusjärjestykseen.

– Totta kai jotkut ovat voimakkaampia, notkeampia ja nopeampia oppimaan kuin toiset. Sirkustaiteen edessä kaikki kuitenkin ovat siinä mielessä samalla viivalla, että kukaan ei osaa näitä temppuja opettelematta.

Perheen tragedia. Nuori Amos (Amos Brotherus) joutuu seuraamaan, miten hänen äitinsä (Miina Turunen) loittonee masennukseensa.

Ihminen ei

TEATTERI ”Ei ihminen voi tietää toisista ihmisistä, naapureistaan tai lapsistaan, kun ei ihminen tiedä edes omasta itsestään”, päähenkilö toteaa Kansallisteatterin näytelmän *Tarina rakkaudesta ja pimeydestä* alussa. Israelin kansainvälisesti tunnetuimman nykykirjailijan **Amos Ozin** omaelämäkerralliseen menestysromaanin pohjautuvassa näytelmässä ihminen on pohjimiltaan mysteeri jopa itselleen, ja sellaiseksi lopulta jääkin.

Juuri kantaesitetyn näytelmän keskiössä on kirjailijan äidin itsemurha pojan ollessa 12-vuotias. Vuosikymmeniä myöhemmin

Op
ma
lua
aar
see
käv
pa:

kai
pai
tuu
lits
soj
ta t
mu
voi

kir
sul
sis
tus
tyh
ky:
tak
jai
ru:

sy:
sir
hi:
ma:
pe
ky
ko